

Knjiga proroka Daniela - Četrdeset i osmo poglavlje

Otkrivanje proroštva: značenje Habakukova viđenja, dviju ploča i tajne Svagdašnjice u biblijskom tumačenju

Jeff Pippenger

2024-01-12

Porast znanja koji je predložen viđenjem rijeke Ulaj jest ono što je naposljetku bilo zapisano na Habakukovim dvjema pločama.

„S proročanstvima koja su smatrali primjenjivima na vrijeme drugoga dolaska bilo je isprepleteno poučavanje osobito prilagođeno njihovu stanju neizvjesnosti i iščekivanja te ih je ohrabralo da strpljivo čekaju u vjeri da će ono što je sada tamno njihovu razumijevanju u svoje vrijeme postati jasno.“

„Među tim proročanstvima bilo je i ono iz Habakuka 2,1–4: ‘Na stražu svoju stat ću i postaviti se na kulu, i motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. I odgovori mi Gospod i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati onaj koji ga čita. Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku će govoriti i neće slagati; ako i oklijeva, čekaj ga, jer će zacijelo doći, neće zakasniti. Evo, duša onoga koji se uzoholio nije pravedna u njemu; a pravednik će od svoje vjere živjeti.’”

„Već je 1842. godine uputa dana u ovome proročanstvu da se ‘zapiše viđenje i razložno izloži na pločama, da ga može čitati tko god prolazi’ navela Charlesa Fitcha na pripravu proročanske karte radi prikazivanja viđenja iz Daniela i Otkrivenja. Objavljivanje te karte smatralo se ispunjenjem zapovijedi dane Habakuku. Nitko tada, međutim, nije zamijetio da je u istome proročanstvu prikazana prividna odgoda u ispunjenju viđenja — vrijeme zastoja. Nakon razočaranja, ovaj je redak Svetoga pisma poprimio veliko značenje: ‘Jer viđenje je još za određeno vrijeme, ali na svršetku progovoriti će i neće slagati; ako i okasni, čekaj ga, jer će zacijelo doći i neće zakasniti.... A pravednik će živjeti od svoje vjere.’ Velika borba, 391, 392.

Dvije Habakukove ploče proročki su dva svjedoka. Prema Bibliji, dva se svjedoka trebaju dovesti zajedno kako bi se utvrdila istina.

Ali ako te ne posluša, uzmi sa sobom još jednoga ili dvojicu, da na ustima dvojice ili trojice svjedoka svaka riječ bude potvrđena. Matej 18,16.

Kada se dvije Habakukove ploče (pionirske karte iz 1843. i 1850.) polože jedna preko druge, one potvrđuju istine koje su bile dragulji Millerova sna. Pogreška iz 1843., prikazana na prvoj ploči, kada se položi preko druge ploče, utvrđuje vrijeme odgode viđenja. Miller (simbolični stražar te povijesti) upitao je što treba reći tijekom rasprave svoje povijesti.

Stajat ću na svojoj straži i postaviti se na kulu, i motrit ću da vidim što će mi reći i što ću odgovoriti kad budem ukoren. Habakuk 2,1.

Gospodin je uputio Millera da zapiše viđenje, a u svom je snu položio kovčežić koji je sadržavao viđenje na stol u središtu svoje sobe.

I Gospodin mi odgovori i reče: Zapiši viđenje i učini ga jasnim na pločama, da može trčati tko ga čita. Habakuk 2,2.

Tablice zatim identificiraju vrijeme odgode i prvo razočaranje.

Jer vizija je još za određeno vrijeme, ali će na svršetku progovoriti i neće slagati; ako i odugovlači, čekaj je, jer će sigurno doći, neće zakasniti. Habakuk 2,3.

Tada je prikazan trostupanjski proces ispitivanja nastao povećanjem spoznaje (Millerovi dragulji).

Evo, duša njegova koja se uzoholila nije prava u njemu; a pravednik će živjeti od svoje vjere. Habakuk 2,4.

Dvije skupine štovatelja očitovat će se kroz ispitni proces iz dvanaestoga poglavlja Knjige proroka Daniela.

I on reče: Idi svojim putem, Daniele, jer su ove riječi zatvorene i zapečaćene do vremena svršetka. Mnogi će se očistiti i ubijeliti i biti prokušani; a opaki će opako činiti; i nitko od opakih neće razumjeti; ali mudri će razumjeti. Daniel 12,9.10.

Mudri iz Daniela jesu mudre djevice iz dvadeset petog poglavlja Evanđelja po Mateju koje su bile opravdane vjerom, a bezbožni su bile lude djevice koje su se uzvisile u oholosti. Na kraju Millerova sna dragulji predstavljaju ulje u prispodobi o deset djevica, što je bila poruka.

„Boga se obeščašćuje kada ne primamo poruke koje nam On šalje. Tako odbacujemo zlatno ulje koje bi On ulio u naše duše da se prenese onima koji su u tami. Kada dođe poziv: ‘Evo, zaručnik dolazi; iziđite mu u susret’, oni koji nisu primili sveto ulje, koji nisu negovali Kristovu milost u svojim srcima, uvidjet će, poput ludih djevica, da nisu spremni susresti svojega Gospodina. Oni u sebi nemaju snage da pribave ulje, i njihovi su životi upropašteni.”
Review and Herald, 20. srpnja 1897.

Svjetlost Millerovih dragulja u posljednjim će danima sjati deset puta jače, a i broj deset i svjetlost simboli su kušnje. U posljednjim danima, prikazanima završetkom Millerova sna, svjetlost istine predstavljena na Habakukovim pločama donosi kušajuću poruku, koja je u prispodobi o deset djevica predstavljena kao poruka Ponoćnoga poklika. Taj proces kušnje ponavljanje je procesa kušnje iz mileritske povijesti, jer se prispodoba o deset djevica u posljednjim danima ponavlja doslovce.

„Često me upućuju na prispodobu o deset djevica, od kojih je pet bilo mudrih, a pet ludih. Ta se prispodoba ispunila i ispunit će se do u najmanju pojedinost, jer ima posebnu primjenu za ovo vrijeme i, poput poruke trećega anđela, ispunila se te će i dalje biti sadašnja istina sve do svršetka vremena.“ Review and Herald, 19. kolovoza 1890.

Deset je simbol kušnje, i na kraju deset dana Daniel i trojica dostojnika bili su naizgled ljepši i uhranjeniji od onih koji su jeli babilonsku hranu. Oholi, prikazani u Habakuku, koji su živjeli po

drskosti, a ne po vjeri, razvili su karakter Babilona. U mileritskoj povijesti postali su kćeri Babilona, a u Habakuku su to proročke značajke papinstva koje se upotrebljavaju kako bi se prepoznao karakter onih koji su odlučili ne živjeti po vjeri.

Evo, duša mu se uzoholila; nije pravedna u njemu; ali će pravednik živjeti po svojoj vjeri. A također, jer prijestupa vinom, ohol je čovjek, i ne ostaje kod kuće; koji proširuje svoju požudu kao pakao, i kao smrt je, te se ne može nasititi, nego k sebi sabire sve narode i gomila k sebi sve pukove. Neće li svi oni podići protiv njega usporedbu i podrugljivu izreku protiv njega te reći: Jao onomu koji umnaža ono što nije njegovo! dokle? i onomu koji se opterećuje gustom glinom! Neće li iznenada ustati oni koji će te ugristi, i probuditi se oni koji će te uznemiriti, i bit ćeš im za plijen? Jer si oplijenio mnoge narode, sav ostatak pukova oplijenit će tebe; zbog krvi ljudske i zbog nasilja nad zemljom, nad gradom i nad svima koji u njemu prebivaju. Habakuk 2,4–8.

Proces kušnje koji dolazi na djevice iz Mateja dvadeset i pet proizvodi razred štovatelja koji su razvili karakter kralja sjevera (papinstva), koji je također sila koja je „opljačkala mnoge narode”. To je papinska sila koja biva iznenada ujedena, upravo kao što su Jezabelu pojeli psi.

Ovako govori Gospod: Evo, narod dolazi iz zemlje sjeverne, i velik će se puk podići s krajeva zemlje. Uzet će luk i koplje; okrutni su i nemaju milosrđa; glas im huči kao more; i jašu na konjima, poredani kao ljudi za boj protiv tebe, kćeri sionska. Čuli smo glas o njemu: ruke nam klonuše; spopala nas je tjeskoba i bol, kao u žene koja rađa. Ne izlazite u polje i ne hodite putem; jer mač je neprijatelj i strah je na sve strane. Kćeri naroda mojega, opaši se kostrijeti i valjaj se u pepelu; tuguj kao za jedinim sinom, nariči pregorko: jer će pustošnik iznenada doći na nas. Jeremija 6:22–26.

Habakukove dvije skupine jesu oni koji se opravdavaju vjerom i oni koji su jeli i pili nauke Babilona. Oni u posljednjim danima Millerova sna, koji su prikazani kao djevice, ili razvijaju Kristov karakter te tako primaju pečat Božji, ili razvijaju karakter papinstva i primaju žig Zvijeri.

„Došlo je vrijeme da prava svjetlost zasja usred moralne tame. Vijest trećega anđela poslana je svijetu, upozoravajući ljude da ne prime žig zvijeri ili njezina lika na svoja čela ili na svoje ruke. Primiti taj žig znači doći do iste odluke do koje je došla zvijer i zastupati iste zamisli, u izravnom protivljenju Božjoj riječi. Za sve koji prime taj žig, Bog kaže: ‘Isti će piti od vina gnjeva Božjega, koje je natočeno nepatvoreno u čašu njegova gnjeva; i bit će mučen ognjem i sumporom pred svetim anđelima i pred Janjetom.’” Review and Herald, 13. srpnja 1897.

Djevice koje piju vino Babilona naposljetku će piti vino Božjega gnjeva. U Izaiji pijanci Efrajimovi očituju svoje slijepo pijanstvo izvrćući stvari naglavce, a taj se čin ima smatrati „lončarskom glinom“.

Poistovjećivanje „svagdašnje žrtve” sa simbolom Krista izvrće istinu o „svagdašnjoj žrtvi” naglavce, jer „svagdašnja žrtva” jest sotonski simbol. Millerovo poistovjećivanje „svagdašnje žrtve” s poganstvom izravno je prikazano na Habakukovim pločama. Millerovo otkriće odlomka u Solunjanima, koje mu je omogućilo da razumije kako je upravo poganstvo bilo ono što je „uklonjeno”, da bi se razotkrio „čovjek grijeha” koji sjedi u hramu Božjem, jest temeljna istina

smještena u Drugoj poslanici Solunjanima, drugom poglavlju.

„Nastavio sam čitati i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se to [svagdanja žrtva] pojavljuje osim u Danielu. Tada sam [uz pomoć konkordancije] uzeo one riječi koje su stajale u vezi s time: ‘ukloniti’; uklonit će svagdanju žrtvu; ‘od vremena kad svagdanja žrtva bude uklonjena’ itd. Nastavio sam čitati i mislio da neću naći nikakva svjetla o tom tekstu; naposljetku sam došao do 2. Solunjanima 2,7.8. ‘Jer otajstvo bezakonja već djeluje; samo onaj koji sada zadržava, zadržavat će dok ne bude uklonjen, a tada će se otkriti onaj bezakonik’ itd. A kad sam došao do toga teksta, o, kako se jasno i slavno ukazala istina! Eto je! To je svagdanja žrtva! Dobro, što onda Pavao misli pod ‘onaj koji sada zadržava’, ili priječi? Pod ‘čovjekom grijeha’ i ‘bezakonikom’ misli se na papinstvo. Dobro, što je to što priječi da se papinstvo otkrije? Pa, to je poganstvo; dakle, ‘svagdanja žrtva’ mora značiti poganstvo.’ — William Miller, Second Advent Manual, str. 66.” Advent Review and Sabbath Herald, 6. siječnja 1853.

Značenje izraza „svagdanja žrtva“ u Solunjanima, koje je Miller otkrio, primarna je istina toga odlomka. Kada Pavao prepoznaje one koji ne ljube istinu i koji će stoga primiti silnu zabludu, on zasigurno prepoznaje mržnju prema istini u općem smislu, ali istina na koju se u tom odlomku izravno upućuje jest istina da „svagdanja žrtva“ predstavlja poganski Rim.

Svjetiljka je tijelu oko: bude li, dakle, tvoje oko jednostavno, sve će tvoje tijelo biti puno svjetla. Ali bude li tvoje oko zlo, sve će tvoje tijelo biti puno tame. Ako je, dakle, svjetlo koje je u tebi tama, kolika li je tek ta tama! Nitko ne može služiti dvojici gospodara: jer ili će jednoga mrziti, a drugoga ljubiti; ili će uz jednoga prionuti, a drugoga prezirati. Ne možete služiti Bogu i mamonu. Matej 6,22–24.

Postoji samo ljubav prema istini ili mržnja prema istini. Nema sredine. Snažna zabluda koja dolazi na lude djevice iz Mateja dvadeset i pet temelji se na njihovu odbacivanju svjetla Millerovih dragulja, koji predstavljaju završni ispit. Završni ispit drevnoga Izraela bio je njihov deseti ispit, a Millerovi dragulji sjaje deset puta jače u posljednjim danima. Simbol odbacivanja Millerovih dragulja jest „svagdašnja žrtva“, koju su pijanice Efrajimove izvrnule naglavce u trećem naraštaju adventizma. „Svagdašnja žrtva“ sotonski je simbol poganstva. Pijanice su uvele krivotvoreni dragulj, koji su donijele iz otpaloga protestantizma i koji poistovjećuje „svagdašnju žrtvu“ kao simbol Krista.

Millerovo razumijevanje njegovih dragulja bilo je ograničeno poviješću u kojoj je bio podignut. Uvjeran da je Drugi dolazak sljedeći proročki događaj, smrtonosna rana papinstva 1798. godine mogla je predstavljati samo četvrto i posljednje zemaljsko kraljevstvo iz Daniela 2. Miller je također bio ograničen u svojem razumijevanju „svagdašnje službe“, jer njegovo je svjedočanstvo da je putem otkrivenja bio vođen k posebnoj metodi proučavanja, pri čemu je izjavio da je koristio svoju Bibliju, Crudenovu konkordanciju i čitao neke novine. Njegova odluka da proučava na taj način jednostavno mu je došla na um.

„Tijekom dvanaest godina koliko sam bio deist, čitao sam sve povijesti koje sam mogao naći; ali sada sam ljubio Bibliju: ona je naučavala o Isusu! Ipak, velik dio Biblije još mi je bio nejasan. Godine 1818. ili 1819., dok sam razgovarao s prijateljem kojemu sam bio došao u

posjet, a koji me je poznavao i slušao kako govorim dok sam bio deist, upitao me, na prilično znakovit način: ‘Što misliš o ovome tekstu, i onome?’ pritom se pozivajući na stare tekstove kojima sam prigovarao dok sam bio deist. Razumio sam na što cilja te odgovorih — Ako mi daš vremena, reći ću ti što znače. ‘Koliko vremena želiš?’ Ne znam, ali reći ću ti, odgovorio sam, jer nisam mogao vjerovati da je Bog dao objavu koja se ne može razumjeti. Tada sam odlučio proučavati svoju Bibliju, vjerujući da mogu otkriti što je Duh Sveti mislio. Ali čim sam donio tu odluku, došla mi je misao — ‘Pretpostavimo da nađeš odlomak koji ne možeš razumjeti; što ćeš učiniti?’ Tada mi je na um došao ovaj način proučavanja Biblije: uzet ću riječi takvih odlomaka, pratiti ih kroz Bibliju i na taj način otkriti njihovo značenje. Imao sam Crudenovu konkordanciju, koja je, po mojem mišljenju, najbolja na svijetu; stoga sam uzeo nju i svoju Bibliju te sjeo za svoj stol i nisam čitao ništa drugo, osim malo novina, jer sam bio odlučan doznati što moja Biblija znači. Apollos Hale, *The Second Advent Manual*, 65.”

Millerovi dragulji nisu bili prepoznati samo po njegovoj metodi proučavanja, nego i po izravnoj objavi od Boga.

„Bog je poslao svoga anđela da djeluje na srce jednoga ratara koji nije vjerovao Bibliji, kako bi ga naveo da istražuje proročanstva. Anđeli Božji opetovano su posjećivali toga izabranika, da usmjeravaju njegov um i otvore njegovu razumijevanju proročanstva koja su Božjem narodu oduvijek bila tamna. Njemu je bio dan početak lanca istine, i bio je vođen da istražuje kariku za karikom, sve dok s čuđenjem i divljenjem nije upravio pogled na Riječ Božju. Ondje je vidio savršen lanac istine. Ta Riječ, koju je smatrao nenadahnutom, sada se otvorila pred njegovim pogledom u svojoj ljepoti i slavi. Vidio je da jedan dio Pisma tumači drugi, i kada je jedan odlomak bio zatvoren njegovu razumijevanju, našao je u drugom dijelu Riječi ono što ga je objašnjavalo. Svetu Riječ Božju promatrao je s radošću i s najdubljim poštovanjem i strahopoštovanjem.” *Early Writings*, 230.

Kada sestra White kaže da je „Bog poslao svoga anđela” Milleru, time se utvrđuje da je Gabriel bio anđeo poslan Milleru, jer je „njegov anđeo” izraz koji se pripisuje Gabrielu.

„Riječi anđela: ‘Ja sam Gabriel, koji stojim pred Bogom’, pokazuju da on zauzima položaj velike časti na nebeskim dvorovima. Kad je došao s porukom Danielu, rekao je: ‘Nema nijednoga koji se sa mnom drži u ovim stvarima osim Mihaela [Krista], vašega Kneza.’ Daniel 10:21. O Gabrielu Spasitelj govori u Otkrivenju, kazujući da ‘ga je poslao i obznanio po svojem anđelu svojem sluzi Ivanu.’ Otkrivenje 1:1.” Čežnja vjekova, 99.

Gabriel i drugi anđeli bili su poslani da usmjere Millerov um i „otvore njegovu razumijevanju proročanstva koja su Božjem narodu oduvijek bila tamna”. Njegova poruka nije bila oblikovana samo njegovom metodom proučavanja, nego i božanskim otkrivenjem. Sama metoda kojom se služio za proučavanje Biblije bila mu je stavljena u um. Kada Bog donosi istinu u naš um, to je božansko otkrivenje, za razliku od dolaženja do istine procesom ispravnog razlaganja Biblije. Miller je činio oboje, ali božansko otkrivenje moralo je biti dio načina na koji je Miller došao do razumijevanja predmeta „svagdašnje žrtve”.

Miller ne bi prepoznao rodno kolebanje u osmom poglavlju Daniela, reci od devetog do dvanaestog, jer je imao samo Bibliju i konkordanciju lišenu svake obavijesti o biblijskim jezicima.

Ne bi uočio razliku između „sur” i „rum”, koji se oba prevode kao „uzeti”. Ne bi uočio razliku između „miqdash” i „qodesh”, koji se oba prevode kao „svetište”.

Ne bi bio uvidio istinu riječi „tamid” koja se u Bibliji nalazi sto četiri puta. Istina koju nije mogao uvidjeti (a koja je također istina koju je ipak uvidio) bila je ova: od sto četiri puta koliko se hebrejska riječ „tamid” upotrebljava u Bibliji, jedino se u knjizi proroka Daniela hebrejska riječ „tamid” upotrebljava kao imenica. „Tamid” je hebrejska riječ koja znači „neprestano”, a u knjizi proroka Daniela prevodi se kao „svagdašnja”.

Jedino se u knjizi proroka Daniela ta riječ upotrebljava kao imenica, dok se svih ostalih devedeset i devet puta upotrebljava kao prilog. Iz toga razloga, kada su se prevoditelji Biblije kralja Jakova suočili s time da Daniel tu riječ pet puta upotrebljava kao imenicu, dok su svi ostali pisci Biblije tu riječ devedeset i devet puta upotrijebili kao prilog, bili su, pod težinom dokaza, prisiljeni ispraviti Danielovu uporabu te riječi kao imenice. Da bi ispravili Daniela, Riječi su dodali riječ „žrtva”, i tako od imenice načinili prilog. A zatim je, da bi ispravila prevoditelje, Ellen White bila nadahnuta zabilježiti da je „vidjela u vezi s ‘Daily’ da je riječ ‘sacrifice’ dodana ljudskom mudročcu te da ne pripada tekstu; i da je Gospod dao ispravno razumijevanje o tome onima koji su objavili vijest o času suda.”

Miller je, prema vlastitom svjedočanstvu, nastojao razumjeti „svagdašnju”, što je naposljetku i učinio u 2. Solunjanima. No također je, prema vlastitom svjedočanstvu, kada je nastojao razumjeti neku riječ, razmatrao svako mjesto na kojem se ta riječ upotrebljavala, a ta se riječ u Bibliji upotrebljava još devedeset i devet puta. Ipak, njegovo svjedočanstvo o „svagdašnjoj” jest da je nije našao nigdje osim u knjizi proroka Daniela, kada je izjavio: „Čitao sam dalje i nisam mogao naći nijedan drugi slučaj u kojemu se ona [svagdašnja] nalazila, osim u Danielu.” Miller je bio doveden do dragulja ne samo svojom metodom proučavanja, nego i božanskom objavom koja mu je bila dana posredovanjem anđela.

Zbog toga je njegovo razumijevanje „svagdašnje” bilo ispravno, ali ograničeno. Nije mogao prepoznati da od pet puta kada se „svagdašnje” spominje u knjizi proroka Daniela, jedan od tri puta kada je „svagdašnje” „uklonjeno”, predstavlja drukčije značenje od druga dva puta. Jednom se prilikom „svagdašnje” upotrebljava s hebrejskom riječju „rum”, a druga dva puta s hebrejskom riječju „sur”. Obje se riječi prevode kao oduzeti, ali „rum” u Danielu, osmo poglavlje, jedanaesti redak, znači „uzdići i uzvisiti”, a u jedanaestom poglavlju, trideset i prvom retku, te u dvanaestom poglavlju, jedanaestom retku, riječ „sur” znači „ukloniti”.

Teolozi koji jedu i piju babilonsku hranu tvrde da, bilo da nešto uklanjate ili nešto uzdižete, oboje predstavlja neku vrstu uklanjanja, te se stoga obje riječi trebaju razumjeti kao da imaju isto značenje. Oni tvrde da tri puta kada je „svagdašnja” „uzeta” to uvijek znači ukloniti, i čineći to, pokazuju da je Daniel bio nemaran u svome izboru riječi. Oni to ne govore otvoreno, ali po zaključku naučavaju da je Daniel trebao upotrijebiti riječ „sur” u sva tri navrata, jer je, prema tim teolozima, navodno svaki put mislio na isto kada je „svagdašnja” bila „uzeta”.

Isto čine i s riječima „miqdash” i „qodesh”, koje su obje prevedene kao „svetište”, u jedanaestom do četrnaestom retku osmoga poglavlja. U svakom spomenu riječi „svetište” u ta četiri retka oni

ustrajavaju na tome da svi predstavljaju Božje svetište. Ponovno, po zaključivanju, Daniel je trebao jednostavno upotrijebiti „qodesh” u sva tri spomena, a ne upotrijebiti „miqdash” u jedanaestom retku. Miller ne bi prepoznao razliku između tih riječi, ali suvremeni teolozi je prepoznaju, i kada je prepoznaju, ustrajavaju na tome da se nikakva razlika ne bi smjela priznati. Ipak, Miller, koji nije prepoznao razlike između tih riječi, došao je do suprotnoga razumijevanja od suvremenih teologa.

Činjenica je da je Daniel bio iznimno pažljiv pisac, koji je poznao hebrejski jezik i bio ocijenjen deset puta mudrijim od svih ostalih mudraca babilonskih, koji su i sami po sebi bili veoma umni ljudi u svojem društvu. Ako je itko poznao ispravnu uporabu hebrejskoga jezika i način na koji ga je valjalo točno prikazati u toj određenoj povijesti, to je bio Daniel. Ako je Daniel uporabio različite riječi, to je bilo zato što su one trebale prenositi različita značenja, koja je on namjerno nastojao prikazati. Kada se prizna Danielova osobita uporaba riječi koje se prevode kao „svetište” ili kao „uzeti”, one potvrđuju Millerovo razumijevanje izraza „svagdašnja”, koje je Miller prepoznao upravo u onom odlomku gdje Pavao utvrđuje da su oni koji mrze istinu određeni primiti silnu zabludu.

Oni koji mrze istinu i vjeruju laži koja proizvodi snažnu zabludu, također su prikazani kao Efrajimovi pijanci, koji su predstavljeni u dvjema skupinama. Jedna skupina je učeno vodstvo, a druga skupina neuki laici koji će slušati samo ono čemu ih učeni poučavaju. To su oni koji se skrivaju pod lažima i koji sklapaju savez sa smrću. To su oni čija se duša uznosi u Habakuku dva, i oni su lude djevice iz Mateja dvadeset i pet. To su oni koji odbacuju temeljne istine Millerova sna, koje na svršetku sjaje deset puta jače (predstavljajući desetu i posljednju kušnju za suvremeni Izrael), kako je predočeno desetom i posljednjom kušnjom za drevni Izrael.

Ovu ćemo studiju nastaviti u sljedećem članku.

I Gospodin reče Mojsiju: Dokle će me ovaj narod izazivati? I dokle mi neće vjerovati, uza sve znakove koje sam među njima pokazao? Udarit ću ih kugom i baštine lišiti, a od tebe ću učiniti narod veći i moćniji od njih. A Mojsije reče Gospodinu: Tada će Egipćani čuti, jer si svojom snagom izveo ovaj narod između njih, pa će to javiti stanovnicima ove zemlje; jer su čuli da si ti, Gospodine, među ovim narodom, da se ti, Gospodine, pokazuješ licem u lice, da tvoj oblak stoji nad njima i da ideš pred njima, danju u stupu od oblaka, a noću u stupu od ognja. Ako sada sav ovaj narod pobiješ kao jednoga čovjeka, tada će narodi koji su čuli glas o tebi govoriti: Zato što Gospodin nije mogao uvesti ovaj narod u zemlju za koju im se zakleo, pobio ih je u pustinji. A sada, molim te, neka se pokaže velika sila Gospodina mojega, kao što si rekao govoreći: Gospodin je spor na gnjev i obilan milosrđem, oprašta bezakonje i prijestup, ali krivca nipošto ne ostavlja nekažnjenim, pohodeći bezakonje otaca na djeci do trećega i četvrtoga naraštaja. Oprosti, molim te, bezakonje ovoga naroda po veličini svojega milosrđa, kao što si opraštao ovome narodu od Egipta pa sve do sada. I Gospodin reče: Oprostio sam prema tvojoj riječi. Ali, tako mi života moga, sva će se zemlja napuniti slavom Gospodnjom. Jer svi oni ljudi koji su vidjeli moju slavu i moja čudesa što sam ih učinio u Egiptu i u pustinji, pa su me već deset puta iskušavali i nisu poslušali moj glas, zacijelo neće vidjeti zemlju za koju sam se zakleo njihovim ocima; niti će je vidjeti ijedan od onih koji su me izazivali. Ali

moj sluga Kaleb, zato što je u njemu bio drugi duh i što me posve slijedio, njega ću uvesti u zemlju u koju je išao, i njegovo će je potomstvo baštiniti. Brojevi 14:11–24.